

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **H. p. h., a. s. – v likvidaci**, zast. JUDr. Tomášem Pohlem, advokátem, se sídlem Hybernská 9, 110 00 Praha 1, proti žalované: **Komise pro cenné papíry**, se sídlem Washingtonova 7, P. O. Box 208, 112 21 Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 11. 2002, č. j. 10/E/1/2002/6,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Komise pro cenné papíry ze dne 8. 11. 2002, č. j. 10/E/1/2002/6, **se zrušuje** pro vady řízení a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit k rukám zástupce žalobce JUDr. Tomáše Pohla, advokáta, se sídlem Hybernská 9, Praha 1, na nákladech řízení částku 4800 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou doručenu Vrchnímu soudu v Praze dne 27. 12. 2002 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí prezidia Komise pro cenné papíry ze dne 8. 11. 2002, č. j. 10/E/1/2002/6, kterým byly ve smyslu ustanovení § 91a odst. 1 zákona č. 591/1992 Sb., o cenných papírech, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o cenných papírech“), zakázány veškeré obchody a plnění závazků z obchodů s registrovanými akciemi společnosti H. p. h. a. s. – v likvidaci (dále také „společnost“ či „emitent“), se sídlem O. 65, P. 4, vydanými ve formě na majitele v zaknihované podobě ve jmenovité hodnotě 1000 Kč, v celkovém objemu 16 466 840 000 Kč, s přiděleným kódem ISIN X, bez ohledu na to, kdy byly obchody uzavřeny, a to na šest měsíců ode dne následujícího po dni doručení tohoto rozhodnutí. Tímto rozhodnutím bylo rovněž zrušeno předběžné opatření, které s účinností od 11. 8. 2002

zakázalo veškeré obchody a plnění závazků z obchodů s registrovanými akciemi společnosti H. p.h. a. s. – v likvidaci, se sídlem O. 65, P. 4, vydanými ve formě na majitele v zaknihované podobě ve jmenovité hodnotě 1000 Kč v celkovém objemu 16 466 840 000 Kč, s přiděleným kódem ISIN X, bez ohledu na to, kdy byly tyto obchody uzavřeny.

Žaloba proti napadenému rozhodnutí Komise pro cenné papíry byla žalobcem podána v právním zastoupení advokátem JUDr. Tomášem Pohlem, se sídlem Hybernská 9, Praha 1, na základě plné moci, udělené dne 20. 12. 2002 advokátovi předsedou představenstva Ing. T. Š. a členem představenstva Mgr. J. N.

Žalobce v žalobě uvedl, že označeným rozhodnutím došlo k porušení § 3 odst. 1, 3 a 4, § 4 odst. 2, § 29 odst. 1, § 32 odst. 1, § 46 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). V předmětné věci jde podle žalobce v první řadě o to, kdo může jednat ve správním řízení jako jeho účastník, tedy jako emitent cenných papírů (resp. jménem tohoto účastníka). K tomu zejména namítá, že žalobci bylo znemožněno zjistit, na základě jakého podnětu bylo řízení zahájeno, když žalovaná odepřela členům představenstva společnosti Ing. T. Š., JUDr. F. M. a Mgr. J. N. nahlédnout do spisu. Žalobce dovozuje, že žalovaná nesprávně považuje za osobu (osoby) oprávněnou (oprávněné) jednat jménem žalobce v souvislosti se správním řízením, v němž bylo vydáno rozhodnutí žalovaného, likvidátora společnosti, a nikoliv členy představenstva společnosti. Žalovaná tak podle žalobce nesprávně hodnotí právní postavení emitenta jako právnické osoby v likvidaci, když tak činí odkazem na dosud nepravomocná rozhodnutí soudu ve věci návrhů likvidátora společnosti na určení neplatnosti valných hromad ze dne 18. 12. 2000 a 10. 1. 2001, na nichž bylo rozhodnuto o zrušení vstupu společnosti do likvidace. K tomuto žalobce doplnil, že podle ustanovení § 29 odst. 1 správního řádu je správní orgán povinen přerušit řízení, jestliže bylo zahájeno řízení o předběžné otázce, již rozumí otázku, zda jsou usnesení předmětných valných hromad platná či nikoliv, a zda tak společnost byla v rozhodné době v likvidaci, nebo v likvidaci již nebyla. Podle žalobce tak však žalovaná nepostupovala, neboť své rozhodnutí zdůvodnila odkazem na ještě probíhající a nepravomocná soudní řízení. Žalovaná tak měla podle žalobce správní řízení přerušit a vyčkat pravomocného rozhodnutí soudu.

K tomuto žalobce ještě uvedl, že i v případě, že by bylo postaveno na jisto, že společnost byla v likvidaci, neznamená to, že i po jmenování likvidátora nemohly za společnost ve správním řízení, vedeném žalovanou, jednat statutární orgány společnosti. Žalobce odkázal na usnesení Městského soudu č. j. 54 Cm 48/2001, podle kterého likvidátor není osobou, která má právo žádat Středisko cenných papírů o výpis z evidence cenných papírů, z čehož dovozuje a namítá, že práva emitenta na likvidátora nepřecházejí. K této problematice dále žalobce uvedl, že likvidátor je oprávněn činit toliko úkony směřující k likvidaci společnosti, a jednání nad rámec této působnosti vyvolává neplatnost učiněných právních úkonů. Rovněž tak žalobce namítl účelovost napadeného rozhodnutí, neb již z účetní uzávěrky za rok 1998 vyplynuly rozpory v údajích o majetku, avšak žalovaný začal ve věci jednat až poté, kdy byl podle žalobce ovlivněn účelovými a jednostrannými informacemi likvidátora. Žalobce konečně napadal i tu část odůvodnění rozhodnutí žalované, ve které žalovaná uvedla, že rozhodnutí valných hromad společnosti jsou neplatná i z důvodu, že „Kyperští akcionáři“ porušili povinnosti podle § 183b, § 183d obchodního zákoníku, a tedy nemohli na valné hromadě vykonávat hlasovací práva. To žalobce namítnul z důvodu, že ani o této otázce nerozhodl soud a žalovaná si o ní nemohla učinit svůj závěr.

Na základě výše uvedeného potom žalobce navrhoval, aby rozhodnutí žalované bylo zrušeno a žalobci byly nahrazeny náklady řízení.

V daném případě jde o věc, která na Nejvyšší správní soud přešla podle ustanovení § 132 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) z Vrchního soudu v Praze. Nejvyšší správní soud ve věcech neskončených vrchními soudy dokončí řízení zahájená před těmito soudy jako soud prvního stupně. Podle ustanovení § 130 odst. 1 s. ř. s. se neskončená řízení podle části páté hlavy druhé občanského soudního řádu, účinného přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona (s. ř. s.), dokončí podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního tohoto zákona (s. ř. s.). Účinky procesních úkonů v těchto řízeních učiněných zůstávají zachovány a posoudí se přiměřeně podle ustanovení tohoto zákona (s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud vyzval žalobce, aby označil důkazy k prokázání žalobních námitek (žalobních bodů), které uvedl v žalobě a označil osoby zúčastněné na řízení. Rovněž vyrozuměl žalovanou o možnosti navrhnout důkazy k vyvrácení žalobních námitek uvedených v žalobě. Výzvou vyrozuměl Nejvyšší správní soud žalobce i žalovanou o možnosti dokončit řízení rozhodnutím ve věci samé bez toho, aby bylo nařizováno jednání, a o možnosti podat námitku příp. podjatosti soudců, kteří mají ve věci rozhodovat. Účastníci neveznesli požadavek na nařízení jednání, námitka podjatosti ke složení senátu Nejvyššího správního soudu, který věc podle rozvrhu práce rozhoduje, nebyla rovněž žádným z účastníků řízení vznesena.

Žalovaná podala k žalobě vyjádření, ze kterého pro Nejvyšší správní soud vyplynuly zejména tyto podstatné skutečnosti: Jednak žalovaná poukázala na skutečnost, že žalobce nežaluje prezidium Komise pro cenné papíry, které vydalo napadané rozhodnutí, ale toliko Komisi pro cenné papíry, a dále zejména namítala, že představenstvo společnosti není oprávněno za žalobce činit právní úkony. K problematice předběžné otázky pak žalovaná uvedla, že i v případě, že by šlo skutečně o předběžnou otázku, dává správní řád správnímu orgánu možnost učinit si o této otázce úsudek, ledaže sám dá podnět k zahájení řízení o předběžné otázce (odkázala na § 29 odst. 1 a § 40 správního řádu); jiný závěr by podle ní zmařil účel tohoto správního řízení. Žalovaná tak dle svého názoru mohla, aniž by vyčkala výsledku soudních řízení, rozhodnout, přičemž posoudil-li by soud předběžnou otázku posléze jinak, bylo by možné vzniklou situaci řešit obnovou řízení. Žalovaná dále uvedla, že přistupovala k žalobci jako ke společnosti v likvidaci, a za osobu oprávněnou jednat jejím jménem považovala proto likvidátora a nikoliv její statutární orgán, tedy představenstvo; proto neumožnila členům představenstva nahlédnout do správního spisu. Dále uvedla, že většina komentářů k obchodnímu zákoníku zastává názor, že v likvidaci přechází právo představenstva činit za společnost právní úkony na likvidátora. K námitce o účelovosti rozhodnutí žalovaná uvedla, že tuto považuje za nekonkrétní a bez vztahu k napadanému rozhodnutí; důvodem pro vydání takového rozhodnutí byly nedostatky v účetnictví za rok 2001 konstatované auditorem, neexistence věrohodných informací o majetku společnosti, a informace útvarů Policie ČR, že finanční prostředky mohou pocházet z trestné činnosti. Žalovaná nepopírala skutečnost, že některé informace pocházejí od likvidátora, tuto skutečnost zdůvodnila právě tím, že společnost je v likvidaci a jedná za ni likvidátor, a dále pak tím, že likvidátor byl jmenován soudem, což je zárukou jeho nestrannosti. Konečně k námitce, týkající se porušení povinností ze strany „Kyperských akcionářů“ a zakomponování této otázky do odůvodnění rozhodnutí, žalovaná uvedla, že netvrdila, že by tito akcionáři porušili zákon, nýbrž tvrdila, že je zde „důvodné podezření na porušení citovaných ustanovení zákona“. Navíc v této věci bylo dle žalované již zahájeno několik správních řízení, z nichž dvě byla ukončena pravomocným rozhodnutím o uložení

pokuty za porušení právě citovaných ustanovení obchodního zákoníku. Nešlo tak proto dle žalované o nedůvodné podezření, a především se jednalo pouze o jeden z důvodů vydání napadeného rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud vyžádal od žalované spisový materiál, ze kterého dále vyplynuly ještě následující podstatné skutečnosti:

Podle údajů uvedených v obchodním rejstříku je společnost v likvidaci nepřetržitě od 31. 10. 1997. Valná hromada společnosti jmenovala prvním likvidátorem společnosti Ing. B. V., který funkci vykonával do 15. 12. 2000 (podle údajů uvedených v obchodním rejstříku). Ze spisu dále vyplynulo, že soudem byl jmenován nový likvidátor, doc. Ing. Z. Č., DrSc. (v obchodním rejstříku zapsán od 15. 12. 2000). Usnesením valné hromady měla společnost dne 16. 8. 2001 opakovaně vystoupit z likvidace. Dne 16. 12. 2002 zasedlo nové představenstvo společnosti (ve složení: Ing. T. Š., Mgr. J. N., JUDr. F. M., Ing. D. Z. a L. Č. – pro nemoc omluven), na kterém proběhla volba předsedy představenstva, kterým se stal Ing. T. Š. Ze spisu dále vyplynulo, mj. i to, že rozhodnutí valné hromady společnosti ze dne 16. 8. 2001 o vystoupení z likvidace bylo zrušeno usnesením valné hromady společnosti ze dne 12. 10. 2003.

Nejvyšší správní soud dále vyzval žalobce k doložení listin, osvědčujících, že osoby, které zmocnily JUDr. Tomáše Pohla, advokáta, k zastupování žalobce v řízení před soudem, byly oprávněny za žalobce jednat. K tomu žalobce zejména doložil zápis ze zasedání představenstva ze dne 16. 12. 2002, datovaný dnem 17. 12. 2002, a dále notářský zápis ze dne 10. 1. 2002 (správně má být zřejmě „ze dne 10. 1. 2003“), osvědčující náhradní valnou hromadu společnosti, konanou dne 16. 12. 2002.

V replice k vyjádření žalovaného žalobce na výzvu soudu sdělil, že trvá na své žalobě ze dne 20. 12. 2002. Opakovaně namítal, že usnesením valné hromady ze dne 16. 8. 2001 společnost vystoupila z likvidace a nadále nemá likvidátora, přičemž nepopírá, že jsou všechna usnesení valné hromady konané dne 16. 8. 2001 napadena žalobami na vyslovení neplatnosti. Je však toho názoru, že dokud nebude rozhodnuto o opaku, je nutno všechna usnesení uvedené valné hromady považovat za platná a je třeba akceptovat fakt, že společnost vystoupila z likvidace a nemá likvidátora. Žalobce současně odkázal na nepravomocné usnesení Městského soudu v Praze ze dne 2. 12. 2004, č. j. 31 Cm 38/2003 – 61, které staví na téže argumentaci.

K věci samé potom žalobce poznamenal, že závěry uvedené v napadeném rozhodnutí, kterými je odůvodněna potřeba zákazu veškerých obchodů s určitým registrovaným cenným papírem a plnění závazků z obchodů s ním, jsou zcela zavádějící a nepodložená, neboť z nich nevyplývá, jaké velké hospodářské ztráty nebo jiná závažná ohrožení by mohla být způsobena tím, že by akcionáři společnosti mohli její akcie, které mají v majetku, volně prodávat.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení předcházející jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti žaloby a konstatoval, že žaloba je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je žaloba přípustná, přičemž žalobce je zastoupen advokátem. Předseda představenstva Ing. T. Š. a člen představenstva Mgr. J. N.,

kteří udělili advokátovi JUDr. Tomáši Pohlovi dne 20. 12. 2002 plnou moc pro zastupování žalobce, byli zvoleni za členy představenstva společnosti na valné hromadě dne 16. 12. 2002, a Ing. T. Š. byl zvolen do funkce předsedy představenstva společnosti na zasedání představenstva společnosti, konaném téhož dne, tedy 16. 12. 2002.

Ještě předtím, než se Nejvyšší správní soud bude zabývat jednotlivými žalobními body, považuje za vhodné uvést, že mezi namítanou nezákonností a důsledky případného vyhovění žalobě (a tedy zrušením napadeného správního rozhodnutí), musí existovat určitý vztah proporcionality. To především znamená, že Nejvyšší správní soud v každém případě rozhodovaném kasačním způsobem v širším slova smyslu hodnotí napadené rozhodnutí žalovaného a řízení jemu v dané věci předcházející jako celek, a k jeho zrušení může přistoupit jen tehdy, pokud shledá, že k porušení zákona došlo nikoliv v zanedbatelné míře, nýbrž v intenzitě zpochybňující zákonnost posuzovaného správního řízení a vydaného rozhodnutí jako celku. Tak je třeba příp. vyslovení nezákonnosti správního rozhodnutí chápat i jako deklaraci toho, že míra pochybení správního orgánu překročila mez, již je vzhledem k celkové komplikovanosti řízení a s přihlédnutím k povaze rozhodované věci možno považovat za v konečném důsledku ohrožující právem chráněné zájmy účastníků, přičemž k překročení této meze může dojít jak jediným pochybením dostatečně závažného rázu, tak také větším počtem relativně samostatných pochybení.

Na základě těchto obecných východisek dospěl Nejvyšší správní soud při posuzování důvodnosti žalobních bodů k dále uvedeným závěrům, přičemž zdůrazňuje, že podstata žalobní argumentace žalobce brojí „souhrnně“ proti tomu, zda žalovaná správně či nesprávně považuje za osobu oprávněnou jednat jménem žalobce v souvislosti se správním řízením, v němž bylo vydáno rozhodnutí žalovaného, likvidátora společnosti ve spojení s tím, zda v době předmětného správního řízení společnost v likvidaci byla či nikoliv.

Tuto žalobní námitku považuje i Nejvyšší správní soud za klíčovou, neboť její posouzení a rozhodnutí o ní je určující pro to, zda žalovaný napadené rozhodnutí vydal či nevydal v souladu se zákonem.

Žalovaná ve svém rozhodnutí hodnotí právní postavení emitenta jako právnické osoby v likvidaci, a činí tak zejména s odkazem na nepravomocná rozhodnutí soudu ve věci likvidátora společnosti na určení neplatnosti valných hromad ze dne 18. 12. 2000 a 10. 1. 2001, na nichž bylo rozhodnuto o zrušení vstupu společnosti do likvidace, přičemž v odůvodnění rozhodnutí dále mj. odkazuje na to, že i usnesení valné hromady ze dne 16. 8. 2001 o opětovném zrušení vstupu společnosti do likvidace bylo také napadeno žalobou na neplatnost usnesení z této valné hromady.

Podle Nejvyššího správního soudu je zřejmé, že předmětná sporná otázka, zda v době rozhodování žalovaného byla společnost v likvidaci či nikoliv, a podle toho, zda přicházelo či nepřicházelo v úvahu, aby jejím jménem v rozsahu stanoveném platnou právní úpravou jednal likvidátorem společnosti, je tzv. otázkou předběžnou, jak ji má na mysli správní řád.

Ustanovení § 29 odst. 1 správního řádu stanoví, že „*Správní orgán přeruší řízení, jestliže bylo zahájeno řízení o předběžné otázce, nebo jestliže byl účastník řízení vyzván, aby ve stanovené lhůtě odstranil nedostatky podání.*“ Podle ustanovení § 40 odst. 1 správního řádu potom platí, že „*Vyskytne-li se v řízení otázka, o které již pravomocně rozhodl příslušný orgán, je správní orgán takovým rozhodnutím vázán; jinak si správní orgán může o takové otázce učinit úsudek, nebo dá příslušnému orgánu podnět k zahájení řízení.*“

Tato zákonná ustanovení je ve vzájemných souvislostech nepochybně nutno vykládat tak, aby byl umožněn účel, který je danou úpravou sledován. Tomu nepřímo svědčí i ustanovení čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), které zní: „*Při používání ustanovení o mezích základních práv a svobod musí být šetřeno jejich podstaty a smyslu. Taková omezení nesmějí být zneužívána k jiným účelům, než pro které byla stanovena.*“ (dopad ustanovení Listiny i na tuto situaci je nutno dovozovat z toho, že práva a povinnosti účastníků řízení souvisí s tzv. právem na spravedlivý proces). V daném případě bylo zřejmé, že v době rozhodování správního orgánu probíhalo(a) řízení u soudu o předmětné předběžné otázce a toto (tato) řízení nebylo(a) pravomocně skončeno(a).

Důvody přerušení řízení jsou v ustanovení § 29 odst. 1 správního řádu uvedeny taxativně. Při splnění některého z nich je povinností správního orgánu rozhodnout o přerušení řízení, tzn., že nastane-li některý z takto stanovených zákonných důvodů přerušení řízení, musí o přerušení řízení správní orgán v takovém případě rozhodnout vždy, tedy obligatorně. K přerušení řízení může dojít v kterékoliv fázi správního řízení, až do vydání rozhodnutí.

Správní orgán tak podle první části textu citovaného zákonného ustanovení (§ 29 odst. 1 správního řádu) řízení přeruší, bylo-li zahájeno řízení o předběžné otázce, jejíž vyřešení bude nebo může mít vliv na rozhodnutí správního orgánu, a teprve po skončení řízení o předběžné otázce pokračuje v přerušeném řízení.

Předběžnou otázkou je taková otázka, jejíž řešení nepřísluší správnímu orgánu, který ve věci rozhoduje. Vyskytne-li se v řízení otázka, o které již pravomocně rozhodl příslušný orgán, je správní orgán takovým rozhodnutím vázán. Nebylo-li o takové otázce dosud pravomocně rozhodnuto, může si správní orgán za určitých podmínek o takové otázce učinit úsudek sám. To přichází v úvahu tehdy, pokud ještě o takové otázce nebylo zahájeno příslušné řízení, a v takové situaci má správní orgán na výběr, zda si o předmětné otázce učiní úsudek sám, nebo dá příslušnému orgánu podnět k zahájení řízení. Je-li třeba k takovému řízení návrhu účastníka, potom správní orgán podnět k zahájení řízení dát nemůže, ale vyzve účastníka řízení aby on podal ve stanovené lhůtě příslušný návrh.

Z obsahu a souvislostí textu ustanovení § 29 odst. 1 a § 40 odst. 1 správního řádu potom vyplývá, že pokud již bylo u jiného orgánu řízení o otázce, která je svým obsahem otázkou předběžnou pro rozhodnutí správního orgánu, zahájeno, ale toto řízení ještě nebylo pravomocně skončeno, potom správní orgán řízení přeruší a pokračuje v něm teprve po právní moci rozhodnutí o předběžné otázce (*srov. Vopálka V., Šimůnková V., Šolín M.: Správní řád, komentář, C. H. BECK Praha, 1999*).

V posuzované věci však takto žalovaná nepostupovala. Nejvyšší správní soud se s ohledem na výše uvedené nemůže ztotožnit s názorem žalované, uváděným v odůvodnění rozhodnutí, a to, že v situaci, kdy nebylo možné opřít se o pravomocné rozhodnutí soudu, byla žalovaná povinna učinit si v souladu s ustanovením § 40 odst. 1 správního řádu úsudek o tom, kdo je oprávněn jménem účastníka jednat, sama.

Nejvyšší správní soud je naopak toho názoru, že za situace, kdy o právním postavení společnosti, resp. o platnosti či neplatnosti usnesení valné hromady společnosti o zrušení vystoupení společnosti z likvidace, probíhalo řízení u soudu, a toto nebylo pravomocně skončeno, si žalovaná úsudek o otázce, zda je společnost v likvidaci, a zda je ve spojení s tím oprávněn jménem účastníka jednat likvidátor, učinit nemohla, a měla svoje řízení přerušit.

Za této situace již Nejvyššímu správnímu soudu nepříslušelo zabývat se rozsahem jednatelských oprávnění likvidátora společnosti, na straně jedné, a rozsahem jednatelských oprávnění představenstva společnosti (členů představenstva), na straně druhé, což by mělo svůj význam jen tehdy, pokud by bylo v řízení o neplatnosti usnesení předmětných valných hromad společnosti pravomocně uzavřeno, že společnost v době předmětného správního řízení v likvidaci byla.

Nejvyšší správní soud ještě poznamenává, že pokud jde o výhradu žalované, uvedenou v jejím vyjádření k žalobě, že *žalobce nežaluje prezidium Komise pro cenné papíry, které vydalo napadané rozhodnutí, ale toliko Komisi pro cenné papíry*, je toho názoru, že žalovaná je označena správně. Zákon č. 15/1998 Sb., o Komisi pro cenné papíry a o změně a doplnění dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, vymezuje Komisi pro cenné papíry (dále jen „Komise“) jako *správní úřad pro oblast kapitálového trhu*, přičemž v čele Komise stojí „prezidium“. „Prezidium“ je ve smyslu § 21 citovaného zákona součástí organizační struktury Komise a samo postavení „správního úřadu“ nemá.

Ze všech těchto důvodů Nejvyšší správní soud přisvědčil žalobci v tom, že napadeným rozhodnutím došlo, v důsledku nepřerušení řízení a nevyčkání pravomocného rozhodnutí soudu o předběžné otázce, k porušení § 3 odst. 1, 3 a 4, § 4 odst. 2, § 29 odst. 1, § 32 odst. 1, § 46 zákona.

Výše uvedená vada řízení představuje podstatné porušení řízení před správním orgánem, které mohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé, a proto rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že rozhodnutí z právě citovaných důvodů zrušil.

Dle § 78 odst. 4 s. ř. s. se potom z důvodu zrušení rozhodnutí vrací věc žalovanému k dalšímu řízení, přičemž žalovaný je podle § 78 odst. 5 vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když Nejvyšší správní soud zjistil, že žalobci vznikly náklady řízení ve výši 4800 Kč. Přiznal tak náhradu sestávající z částky 1000 Kč za uhrazený soudní poplatek, dále nákladů právního zastoupení v jedné věci ve výši 3500 Kč (§ 11 vyhlášky č. 484/2000 Sb.) a z náhrady hotových výdajů, a to režijních paušálů ve výši 300 Kč (4 x 75 Kč - § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb.). K uhrazení nákladů řízení soud stanovil přiměřenou lhůtu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 27. 1. 2005

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu

